

MIQUEL DE PALOL

La Festa de la Poesia de Sitges

El primer cap de setmana de juliol se celebrarà a Sitges la Festa de la Poesia, que per segon any organitza la meua bona amiga Cèlia Sánchez Mústich acompanyada en tasques directores per en Joan Duran. Aquest cronista té amb aquesta festa una relació diguem-ne especial, i el lector m'excusarà que no entri en detalls. Que les roses tinguin espines no vol dir que no deixin de ser roses, i que no siguin les seves espines les qualitats per les quals les valorem. Quedi dit aquí, com a preàmbul, que espero i desitjo participar aviat en aquest festival, i fer-hi un paper no indigne ni desafinat en relació amb la bondat del que s'hi proposa.

Perquè, per tot el que en sé, es tracta d'una trobada que no és com la majoria. Els actes diversos discorren d'acord amb ceri-

monials, i els poetes són rebuts, atesos i tractats de forma particular, depenent dels trets de la seva obra i de la seva persona. Es busquen els referents musicals dels poemes, els referents visuals, els plàstics, els escènics. S'atén la gastronomia, les caminades, les belleses de la tradició local. Hi ha espectacles i cançons, amb l'obligat recital final dels convidats, i la proposta culmina -a les meua manera hedonista de veure- amb un massatge a gust de consumidor de cada poeta, ja no sé -el programa no ho diu- si formant part de l'espectacle o en privat.

Sempre resulta estimulants veure materialitzades en una organització articulada el que són les aspiracions dels poetes, o si

més no d'una part substancial del gremi dels poetes. Hi ha, per descomptat -i havent-ne conegut i admirat més d'un no seré jo qui no ho respecti-, el poeta que no vol saber res del món -el dimoni i la carn deixem-los estar per ara-, que les expansions ja no hedonistes, sinó fins i tot epícures, li semblen una pèrdua de temps, una falta de seriositat o tan sols una molèstia, però no crec equivocar-me si dic que són majoria els qui es poden imaginar sense més trasbals la seva situació ideal en una terrassa vora el mar, amb bon menjar, bon beure, bona companyia, bona música i bones vistes. Un dels tresors de l'activitat poètica és la capacitat autoregenerativa: les trobades de poetes, les lectures,

els descobriments, les situacions que s'hi produeixen, solen ser matèria primera per nova poesia, tenen capacitat d'esdevenir mirall en el camí, arguments per augmentar el cercle alhora que bancs de proves per redreçar trajectòries cadascú sap fins a quin punt conflictives, fins a quin punt dubtoses, fins a quin punt susceptibles de millora, de redescobriments. Les ocasions hi són, i només és qüestió d'agilitat i d'energia aprofitar-les.

Què més es pot desitjar? Ara és l'hora de l'obvietat sense la qual res del que hem dit fins ara no té sentit: que els poemes siguin bons. Fem un cop d'ull a la llista dels convidats: Esther Zarraluki, Francesc Parcerisas, Dolors Miquel, Margarita Ballester, Manuel Forcano, Miquel-Lluís Muntané i Montserrat Abelló. Amb aquesta nòmina, no hi ha cap risc a felicitar a la bestreta els organitzadors per un èxit cantat.